

förmå ej at knäppa kärnorna. Skidlden präslar på alla de qwisstar Carin med sina armar kan hinna — hvarken Gjordtitan eller Sparfwen kunna för den dagen hicka annat än kart, hvars hårdhet gör deras möda om intet — Men den täcka krasen som synes däröppe wid trädets öfwersta spets! — Gnåla Carin! ack! hwad den är frisk och hwad den lysar! hwilken rodnad! huru ståt han präslar! han liknar ju dig — hwad för et nöje om du kunde stiga ända dit — hon gör det, se där Carin som en Ekorre högst opp i toppen, hon håller krasen i sina händer och nu lyckliga beidning! skal hon mätta sitt begär . . . Himmel! . . . af förfräckelse släpper hon sina kärnbår . . . En munter och raff bondgöffe som älskar flickan, undanskymd af det yfswiga trädet, har uti sin händeryckning obehindrat fått betrakta hwad Caris ben likwål är för et mästestycke.

Carin stackars oskyldiga ser honom, hon darvar och rodnar. Med samma hastighet som han framtröper långt ifrån emellan buskarna, skyndar hon sig ner på andra sidan om stammen — Gissa i hwad affigt? utan all slags Algebra utan at lärde voltigera, finner hon ganska naturligt at hon bör wara på marken förän den lyckliga älskaren hinner til foten af trädet, så wida den råta Linien är af alla den förraste — Men des nedstigande är förhastat liksom des farhåga, och, en gren går af . . . Carin faller. Gud . . . har hon skadat sig? . . . Nej — kärleken ware lofwad! och des fjortel sakne icke håller sit beröm! den hästar sig wid den sönderbrutna grenen som nu präslar af de skönaste bår. Carin hänger där — mindre blyg hade hon ej spelat denna blyga Scenen. Älskaren njuter. Den hjälpen han gifwer utplånar des djärfsket. Och alt det som en ung skönhets så motwilliga beidgenhet ger af wällust och retelser, känslor och begär, målas för honom i samma ögnablick med det ömmande och förfräckeliga som des wäda bör wäcka. Jag frågar: är intet en bonde här i Sverige lycklig som får betrakta sin Älskarinna op i et kärnbårs träd, och sedan rädda henne i sina armar?

N:o 38 utkommer den 21 Februarii.

Stockholm, tryckt hos Carl Stolpe, 1783.

Dag = Bladet :

Wälsignade Tryck = Friheten.

Tredje och Sidsta Stäcken,

N:o 38.

Stockholm den 21 Februarii 1783.

Dröm *)

Om GUSTAF den Första och Eric den Sjortonde.

Quand le foible opprimé l'adresse en vain au Loix
Le monde en le jugeant sçait le venger du Roi.

ROUSSEAU.

När Solens ena hälft ännu på fästet blänkte
Och andra hälften sig i böljans föte sänkte
När skuggan widsträkt föll ifrån en åldrig ek
Och dagens heta qvattin för nattens svalka wet
När västan wädrets flägt til minsta blad sig sträkte
Och Näcktergalens röst från bärger genljud wäkte
När ån för dagens ljus jag ingen fristad fick
En stråle rörde min syn, och straxt en blund, en blick, en
Straxt på min rosenbädd jag hwilans sötna njuter
Och fastän dödens gap i sömnens famn mig sluter
Jag leswer i en dröm som bildar för min syn
Hur som en åldrig man kom til mig ifrån skyn,
Han med en upphögd röst, som uti lusten skallar
Besaller mig gå fram och wid mitt namn mig kallar
Han ropar: „Kom min son! kom, skynda, lär och hör
„Hwad du har gifat til, men hwad ej gifas bör
„Ditt öga här skal se — Et moln of straxt omgifwer
Som sagta höjer sig, och bort med wädret drifwer.
Jag båkwar och förskräks wid så owanlig fart
I lustens wida rymd jag förs, men wet ej hwart,

Jord.

*) Skrifwen för ån Revolutionen men redan insänd i Julii förledet år och hwarom
annoncerades i N:o 64 Andra Stäcken.

Jordkretsen som en bäll inunder föttern hänger
 Och wådrrens strånga fart kring hela fästet swänger.
 Men snart en renad luft sig sprider uti skyn
 Wi se en klarnad dag, en Guldpydd himlabryn.
 Här nalkas wi det land där nöjda skuggor wandra
 Där miljoner lif i glädje se hwarandra,
 Där dygden blir belönt, där ewig sällhet rår
 Och lifwets sälla folk til sin belöning går.

I ögnablicket skyn på Gubbens ord försvinner
 Hwad Solar :: Himlanshus :: hwar är det jag mig finner?
 Jag ser en Elisée, som i en ewig dag
 Bebådar Himlens pragt, des storhet, des behag.
 En skara wisar sig i flera hwhita kläder
 De andas Gudars lof, gemensamt Barn och Fäder
 Och tjuste af den dyrd som lifwets glädje bår
 Tro de wid tusend år en dag blott lyckad år.
 Den gamla sade nu: „Här skal du se och lära
 „Alt de belönte bli som Himlens lagar åra
 „Det glädjens folk du ser som gylde Kronor bår
 „Det är Regenters flock som lifwets lagrar skår.
 — Men ha GUSTAVER då bland dessa ej sitt ställe?
 De tros af jordens folk i Himlen dubbelt sälle,
 „Alt Yngling! swarar han, och med en mildhet log
 „Til frågan har du rätt, men ej til wisfan fog
 „Så höga själar wist i ewig klarhet blänka
 „Dit wäsend är för swagt at om den storhet tänka
 „Den storhet och den pragt De rättwist hunnit til ::
 „Jag Swea Konungar dig genast wisa will.
 Straxt jag den Hjetten såg som uti Solar lågar
 Han med et Wjessåt fram til det stället tågar
 Där jag och Gubben stod. Han såg mig nådigt an
 „Hör yngling! sade han, som är en Swea man
 „Jag i ditt fosterland som Kung har Crona burit
 „Och dina fäder mig en ewig trohet swurit
 „En ättling af min stam är nu det folkets Far
 „Som för des tapperhet kring werlden dyrfat war
 „Som uuder lagens helgd, med dygd, med wett och seder
 „Beredde egit wäl och Kunga Thronens heder,
 „Han styr det samma folk, Han har den samma lag
 „Och bår sin dyrfkan ge åt samma Gud som jag,
 „Låt Himmel denna Prins til högsta sällhet hinna
 „Och Honom gif den makt at kunna öfwerwinna

"Den fala listmar-tropp som lågrar sig i Slott
 "Som Furstars böddel är — ack skydda denna Drott!
 "Ja Wäsend! Du som alt på jord och Himlar wänder,
 "Som sedt och ser förut hwad som har hände och händer,
 "Tag i ditt helga skygd den lämning af mitt blod
 "Som blott för Swears wäl til räddning återstod.
 "Och Yngling! du som har det Guda tilstånd wunnit
 "At förän du är död til Himlars boning hunnit
 "Säg åt min Son din Kung, at Han i lustars haf
 "På wekthetens wrak kan aldrig gå i qwas,
 "Men frän de ledjor fri som swaga själar trycka
 "At Han den Kung, som måst gör Fosterlandets lycka,
 "Jag ser Hans stora själ, Hans dygd, Hans mod, Hans wett
 "Som Himlen sällan nog at Throner har beredt
 "— Nog af, i tiders längd Han styra skal sitt Rike
 "Och lämnad at sig sjelf regera utan life.
 "Så yngling ewit glad — Jag geef af Gubben förd
 "Som muntra wil mitt mod, men frågar mig dock rörd
 "Säu du har detta sedt, kan du min Son! Dig wäga
 "At nakas mödretets hem? i måln och dimmor låga
 "Så kom at nu igån på Kyar föras bort
 "Kom sade Gubben, kom, din resa skal bli kort.

Straxt flyn of båda två ur lifwets boning Eastar
 Och fram til fasans port jag i min kosa hastar.

I detta willors hem, det ryser i min kropp
 Mig anar något ondt af blodets röda lopp,
 Et måln . . . et listert måln mitt skrämde öga skådar
 Som dunklar fästets widd och mödretets ankomst bådar
 Wid blixtens snälla fart jag dödens lia såg
 Som på en hög af lif så skarp och blodig låg
 Förddömda skuggor här i smärtans armar ligga
 De såfångt i sitt qwal om någon mildring tigga
 Och deras usla hopp dem dubbel qwida gör.
 En röst, en fellig röst från detta djup jag hör
 "Ack Främling! se mitt qwal, jag tårs af grymma lågor
 "Kan du et ögnablick förjaga mina plågor?
 "Kan ej så fösligt straff til ömfan röra dig? —
 "Dock nej, det är en lön som rättwist lämnas mig,
 "Uppå en Kunga Thron där Gudars life sutit
 "Som lastens swarta blod men aldrig årans gjutit,
 "Och som et ewigt hat til smickrans spöken bar
 "Där blef jag . . . Himel, du! . . . där blef jag folkets Far,

„Och sträpt kring denna Thron som för af dygder blänkte
 „Sig wällust, Tyranni, och lifmeriet sänkte
 „I Frillsors weka famn, i salika lustars band
 „Ledd af en nedrig skålm *) förödde jag mitt Land,
 „Sen laster utan tal fördränkt mig i sin vra
 „Förglömdde jag min plikt at Land och Rike styra
 „Jag tog med wåld, och gaf åt Håfman bondens jord
 „En brottslig gaf jag fri . . . och sielf begeck jag mord:
 Hålt opp (en annan röst) at längre kunnigt göra
 Det du har lasten tjent at menskolis förstöra
 Och at för lårtjans hädd du tåta knåfall gjorde
 Du kan ej gälda alt hwad du här gälda bordt.
 Aft hwad du brottslig war! aft hwad du illa gjorde!
 När om ditt Rikes wäl dig Patriotten sporde
 Så war et wantligt swar „det mig alsintet rörde
 „Och det gör ingen ting at folk i hunger dörr,
 „Blott jag mitt hela lif i lek och wällust simmar
 „Blott Gunstlingen af guld och yppig lefnad glimmar,
 „Fastän af folkets swett han samla skal sin ståt
 „Så är det lika godt, hwem hör en bondes gråt?
 Af sådant tal förödd blef Håfman utan ära
 I underdånighet han tog den afgrunds lära
 At håldre smickra dig, än följa årans bud,
 At håldre lyda dig, än lyda Himlens Gud.
 Så sluta swaga hamn! ditt raseri förklara
 Den esd som dig förtär, kan nog et vittne wara
 At du i dina dar Tyranners forspår följt
 At under råttwist sken du mördarbitan dölst
 Och at i weklighet du wrängt ditt Rikes Lagar
 Ligg i Tartaren qwar — du säfängt dig beklagar,
 Du tog mitt hus . . . Min jord . . . så må du plåged bli
 I nöd med mina Barn tryckt af ditt Tyranni
 Jag i förtwiflans djup — Men nu jag håpen waknar
 En dröm . . . för mycket sann . . . alt hwad jag ägt jag saknar.

*) Den så bekanta Jöran Pehrson.

Dag-Bladet:

Wälsignade Tryck = Friheten.

Tredje och Sista Skäcken,

N:o 39.

Stockholm den 24 Februarii 1783.

De wanslägtade Wien, *Fabel* *) til *Doktor Swift*.

Jag skulle igenkänna en Wån på alla ställen, i alla tider, fastän man fördomdags i hån lastat detta opförande. Jag wet at åra och tro war ansedt som et stort politiskt fel. Man fruktade at Wånskapen kunde råcka för länge och man kallade ingen annan förnuftig än den, som aldrig förlorade sit intresse ur ögnafigte — Andra tider, annan lära.

Ni har owänner, och då jag säger mig wara er wån, delar jag jämt om jämt med er deras hat. Jag wet det ej gifwes någon bedragare som icke fruktar edert tal eller edra skrifter, och som icke hatar er. — Ni är så öppenbjertig och så fri at de ej i fred få njuta alt det goda som de taga orättwist ifrån andra. Tokar hata och fördömma er, och illskan och aswunden retar emot Er och Popen för en tårepennning något uselt skridfå utan namn och utan åra, som wil passera för Auctor på den grund at han låses af sin Woltryckare som är ålagd at begripa honom, om han ock försökte at ännu skrifwa mera nedrigt, mera uselt, mera lågt och mera lömskt.

För at ån bättre uttrycka min tanke, will jag berätta er följande *Fabel*, den har ingen allusion på närwarande tid, och jag berättar er den endast som en *Moral*.

Et illslugt och politiskt *Wi*, men som ej hade den minsta förtjänst försummade det arbete som öfwades af des likar; Det ålskade blott öfwerflöd. Högdragit, fåfångt, snålt efter magt och winst, förförde det nästan alla de andra med gåswor och smicker: små skälmar rikta de stora.

Då

*) Insändt.

